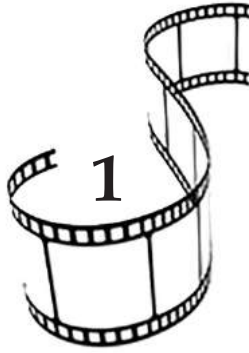

**СВЕТЕЦЪТ
ПОКРОВИТЕЛ**
*на
втория
шанс*

Превод от английски
Ирина Димитрова

 ciela

КОЙ ЩЕ СЕ МОЛИ ЗА ТРЪБИТЕ?

Синьор Джованино Сперанца, самоназначил се кмет на все по-смаляващото се село Промето с население 212 души, знаеше от своя шейсет и две годишен опит на тоя свят, че когато имаш работа с водопроводчици, не бива да показваш дори намек за слабост. Водопроводчикът беше дебнещият лешояд на домашните ремонти, изпълнен със самодоволство заради знанията си, че тръбите са кръвоносната система на изтънченото общество и че нещастният му глупав клиент, който и да е той, без съмнение е закъсал здраво, затова е като пластилин в безскрупулните му ръце. Освен това мошениците бяха организирани. Бяха се събрали може би на излет на водопроводчиците и решили, че услугите им трябва да струват минимум сто и петнайсет евро на час. Ако някой все още пресмяташе в лири, както правеше синьор Сперанца, това правеше около двеста двайсет и две хиляди, шестстотин и седемдесет – число, което, ако някой можеше да си го представи, беше явно обирджийство.

Именно познанията му за покварата на водопроводчиците и всякакви техни сътрудници бе причината в това юлско утро синьор Сперанца да вложи толкова усилия да запази надмощие. Стоеше във ваната си и закусваше, което, разбира се, беше демонстрация на сила и власт, докато млад-

шият инспектор по водопроводите от областната Комисия по водите се готвеше да изреже прецизна дупка в гипсовата замазка под умивалника в банята.

– Сигурен ли сте, че няма да се чувствате по-удобно на маса, синьор? – плахо попита младежът, предвид обстоятелствата, в които се очакваше да работи.

– Винаги закузвам във ваната – излъга синьор Сперанца, без да откъсва очи от инспектора, и измъкна солница иззад шишето с шампоан.

„Хайде, давай – помисли си той, като размърда черните си мустаци наляво-надясно. – Каж ми, че не е вярно.“

Младежът се покашля и сведе поглед, а синьор Сперанца изсумтя победоносно.

Хотелът на семейство Сперанца – състоящ се от десет стаи с джакузи, работещо с монета, и тераса на покрива, – в който живееха и който бяха наследили от родителите на съпругата на синьор Сперанца, не беше първото място в селото от обиколката на инспектора; всъщност беше последното. Вече бе привършил посещенията си с малкия си клипборд на случайно подбрани домове и предприятия сред камъните и скалите на Промето. Отдавна трябваше да дойде. Всъщност синьор Сперанца беше отлагал вече в продължение на две години чрез координирана система за избягване. Когато и телефонният номер на Комисията по водите да се покажеше на екранчето на апарата в офиса на „Сперанца и синове“, предприятието за поддръжка на прахосмукачки, което синьор Сперанца бе наследил от баща си, и където се помещаваше кабинетът му на кмет, той викаше помощника си Смиццо. Смиццо тичаше веднага с голяма прахосмукачка, включваше я и задържаше накрайника до слушалката.

– ИЗВИНЯВАЙТЕ, НЕ ВИ ЧУВАМ! – крещеше синьор Сперанца. – ВРЪЗКАТА Е ЛОША!

Този метод на отлагане бе работил безотказно, докато накрая усърден служител не бе решил да изпрати писме-

но известие. Датата бе определена. Инспекторът щеше да дойде да огледа тръбите. Всички тръби, които се окажеха в лошо състояние, щяха да бъдат ремонтирани за сметка на общината. За малките общини, които не можеха да си позволят цената на ремонта и които не отговаряха на изискванията за план за разсрочено плащане, водата щеше да бъде спряна, а Комисията щеше да съдейства за настаняване на разселените лица.

Синьор Сперанца се бе спрял на последното изречение и по-специално на израза „разселените лица“ с неприятно чувство в стомаха. После бе оставил писмото настрана и бе отворил огромния том, който държеше на бюрото си точно за такива спешни случаи, със заглавие „Пълен наръчник за католическите светци, благословените и блажени личности“. Бе отворил на буква „В“, проследил бе с пръст съответната колона и бе открил, каквото търсеше – свети Винсент Ферер, светеца покровител на водопроводите. Бе захлопнал доволно книгата и веднага се бе хванал на работа. „Здравей, Винченцо – бе започнал молитвата с притиснати длани – с изключение на молитвената броеница, не обичаше да прекалява с излишни неща. – Тук е синьор Сперанца. Съжалявам, че те безпокоя, но би ли могъл да хвърлиш един поглед на тръбите на Промето? Зная, че е досадна работа, но тук нямаме пари.“

Сега, приседнал на ваната, синьор Сперанца се вгледа гневно в инспектора. Погледни го само, помисли си и лапна последната хапка от бърканите яйца. Младежът бе клекнал до умивалника и внимателно поставяше синя лепенка около мястото, където смяташе да направи разреза. Щом свърши, се отдръпна да огледа работата си и след като прецени, че е накриво, търпеливо я отлепи и започна отначало.

– Защо направо не разбийте? – попита синьор Сперанца, неспособен да се сдържа повече.

Младшият инспектор го изгледа ужасен.

– О, не, синьор. Гипсовата мазилка никога не се разбива. Ще бъде много трудно да се поправи след това.

Синьор Сперанца завъртя очи. Цялото село бе изправено пред разрушение, зависещо от доклада на това голямо дете с прикрепена с игла вратовръзка и практична четирицилиндрова кола, но да, разбира се, нека внимаваме за мазилката.

Синьор Сперанца закрепил празната си чиния на перваза на ваната и се засуетил. Не беше идвал в тази баня от известно време, тъй като на етажера поне от две години не бяха настанявани гости. Беше избрал именно това място за работата на младшия инспектор, защото беше закътано, но сега, като се огледал, се намръщил. В съзнанието му изплувал смътен спомен. Теч? Беше ли имало теч? И ако беше така, как го бяха поправили? Вгледал се в линолеума на квадрата, с който бе покрит единствено третият етаж и изведнъж му проблеснала – издупчина около основата на умивалника: голям, пълен с вода мехур. Ръцете му се изпотиха.

– Знаете ли – прочисти гърло той, – чудя се дали не предпочитате да погледнете тръбите в кухнята? Там е по-хладно.

Младшият инспектор изненадано вдигнал поглед.

– Вече сложих лепенката, синьор.

– Да – въздъхнал синьор Сперанца. – Видях, че го направихте.

Двамата се вгледаха мрачно в очертавания със синя лепенка квадрат.

– Е... – подхвърлил младшият инспектор в неловката тишина. Наведел се над чантата си и точно в този момент синьор Сперанца зърнал блестящ около врата на противника му сребърен медальон, върху който се мъдреше бледният образ на самия свети Винсент Ферер.

– Синьор – прошепнал синьор Сперанца с разтреперан от възмущение глас. – Вие сте приятел на свети Винсент?

Младшият инспектор свел поглед към медальона и се усмихнал.

Усетил, че вече е безопасно да свали гарда, синьор Сперанца седна и подпря лакти на перваза на ваната.

– Впечатлен съм – възторжено рече той. – В днешно време подобна набожност не се среща често сред младите хора.

Младшият инспектор кимна и измъкна предпазни очила.

– Много е важно, синьор. Баща ми казва, че хората не се грижат за нещата както навремето. Някой трябва да се моли за тръбите. – Той включи електрическия трион и се зае да среже мазилката.

Думите на младшия инспектор заедно с бръмченето на триона сякаш отскочиха и рикошираха от порцелановите стени на ваната и звъннаха в ушите на синьор Сперанца. „Някой трябва да се моли за тръбите?“ Спомни си за подобен аргумент, който бе използвал пред селския свещеник, дон Роко, по отношение на прахосмукачките. „Как така Ватиканът не е предвидил необходимостта за защитата им, отче?“ – беше попитал раздражено, след като още един клиент не се бе появил за насроченото годишно сервизно обслужване, а търсенето в иначе „Пълния наръчник“ не бе дало никакви резултати.

Синьор Сперанца ахна и покри устата си с ръка. Всичко му стана ясно. Този новоизлюпен чиновник не се молеше тръбите на нацията да надживеят препоръчаната им годност, както правеше самият той. Не! Вместо това подлото паленце се бе молило за тяхното избавление!

В този момент на ужасяваща равностетка се случиха две неща. Младшият инспектор изключи триона, бутна нагоре предпазните си очила и внимателно измъкна току-що отрязаното парче мазилка от стената, посипвайки линолеума с тебеширен душ от бял прах, а синьор Сперанца с потрепващ черен мустак си спомни средствата, с които бе поправил умивалника. Споходи го като видение – Смилцо, запретнал ръкави, приседнал на ръба на ваната, дъвче пакетче след пакетче розова дъвка за балончета.

Беше ред на младшия инспектор да ахне, щом освети с фенерчето си дупката.

– Синьор! – извика той. – Какво е това?

Възвърнал си самообладанието, което в този момент бе единственото, което му беше останало, синьор Сперанца погледна в дупката, скръсти ръце и подсмръкна.

– Мисля, че е дъвка „Хуба-буба“.